

Strašlivou zničující válku zahájilo Německo společně se SSSR

Foto: Contando Estrelas, CC BY-SA 2.0, Wikimedia Commons

Vojáci Rudé armády a Wehrmachtu po společné vojenské přehlídce v Brestu 22. září 1939

Sami ruští historici potvrzují, že Stalin chtěl válku a již od konce roku 1938 tajně jednal s Německem. Jednání se západními spojenci nemyslel vážně, kladl nepřijatelné podmínky, a bral je pouze jako prostředek nátlaku na Hitlera.

Komunistický Sovětský svaz a nacistické Německo přinesly okupovaným zemím obrovské utrpení, v tom mezi nimi nebylo rozdílu. Prakticky už od nástupu Hitlera k moci v lednu 1933 se Stalin snažil o navázání přátelských styků s nacistickým Německem. Již na konci roku 1934 přicestoval do Berlína na přímý Stalinův rozkaz David Kandelaki, který byl Gruzínek stejně jako sovětský vůdce. Oficiálně se stal vedoucím sovětské obchodní mise, jeho posláním však mělo daleko větší význam. Měl obnovit dříve tak příznivé vzájemné vztahy komunistického SSSR a Německa, které za nacistů upadaly. V květnu roku 1936 pak jeden z nejmocnějších nacistů Hermann Göring prohlásil, že nadešel čas pro přátelštější vztahy obou zemí, jak v rovině hospodářské, tak politické.

O tom, že jednání mezi SSSR a západními mocnostmi bylo pro Stalina pouhou zástěrkou a neupřímné, protože hlavní pro něj bylo spojenectví s nacistickým Německem, svědčí i návrh dohody, kterou podle ruských historiků v knize Dějiny Ruska 20. století – díl II., předložil 17. dubna 1939 sovětský ministr zahraničí Maxim Litvinov Velké Británii a Francii.

Tzv. sovětský plán nové Dohody obsahoval 8 bodů.

1) Anglie, Francie a SSSR mezi sebou uzavírají na 5-10 let smlouvu o vzájemném závazku poskytnout jeden druhému okamžitě veškerou pomoc, včetně vojenské, v případě agrese podniknuté v Evropě proti kterémukoliv ze smluvních států.

2) Anglie, Francie a SSSR se zavazují poskytovat veškerou, tedy i vojenskou pomoc východoevropským státům, ležícím mezi Baltským a Černým mořem a hraničícím se SSSR, v případě agrese proti těmto státům.

3) Anglie, Francie a SSSR se zavazují v co nejkratší době posoudit a stanovit rozsah a formy vojenské pomoci poskytované každým z těchto států při plnění §1 a 2.

4) Anglická vláda vyjasňuje, že pomoc, kterou slibuje Polsku, se týká agrese výhradně ze strany Německa.

5) Spojenecká smlouva existující mezi Polskem a Rumunskem se považuje za platnou při jakékoli agresi proti Polsku a Rumunsku, nebo se zcela ruší v případě je-li namířena proti SSSR.

6) Anglie, Francie a SSSR se zavazují nezahajovat po vypuknutí válečných akcí jakákoli jednání a neuzavírat jednostranný mír s agresorem bez souhlasu všech tří mocností.

7) Příslušná smlouva se signuje spolu s konvencí, kterou je třeba vypracovat ve smyslu §3.

8) Anglie, Francie a SSSR považují za nezbytné zahájit společné rozhovory s Tureckem o zvláštní smlouvě o vzájemné pomoci.

Jako podmínku splnění svých závazků vůči potenciálním spojencům Stalin vyžadoval, aby ve vojenské konvenci přiložené ke smlouvě a podepsané zároveň s ní (bod 7), bylo stanoveno, že Rudá armáda zaujme pozici v nárazníkové zóně, v Polsku, Rumunsku, Litvě, Lotyšsku, Estonsku a Finsku. Velká Británie a Francie však dobře chápaly, že tyto sovětské podmínky by ve skutečnosti znamenaly okupaci těchto zemí, a proto s nimi nesouhlasily. Rudou armádu na svém území a body 4 a 5 sovětského návrhu odmítaly i Polsko a Rumunsko, protože věděly, co by je čekalo – brutální sovětská nadvláda, což se také později potvrdilo. Polákům, Litevcům, Lotyšům, Estoncům a Finům bylo po předchozí ruské okupaci v minulosti jasné, co by následovalo, kdyby jejich území opět dobyli Rusové. Přitom carský režim byl ještě relativně umírněný proti následnému komunistickému.

Agresivní povaha sovětského komunistického režimu, který ihned poté, co se bolševici násilím zmocnili Ruska, začal prostřednictvím Kominterny uskutečňovat vývoz revoluce, byla zcela zřejmá. A na tuto hru demokratické země odmítaly přistoupit, aby pomáhaly Stalinově tyranii zotročit sousední státy.

Kdo však se tomu nebránil, bylo hitlerovské Německo, svoji povahou stejně totalitní a zločinné jako rudé Rusko, maskované názvem Sovětský svaz. Stalin již v květnu 1939 vyslal Hitlerovi jasný signál, když na postu sovětského ministra zahraničí vystřídal Žida Litvinova Rus Vjačeslav Molotov. Nacisté byli brutální antisemité a Žid na tomto klíčovém postu by jim vadil.

Zatímco Velká Británie a Francie Stalinovy návrhy na okupaci cizích zemí zavrhnly, Německo s tím nemělo problém. Výsledkem byl pakt Molotov-Ribbentrop a především jeho tajný dodatek, v němž si Stalin s Hitlerem rozdělili kořist a domluvili se na společné agresi proti Polsku a dalším zemím.

Již 3. září 1939, tedy pouhé tři dny po vpádu německé armády do Polska, Molotov neváhal ujistit německého velvyslance v Moskvě Friedricha Wernera hraběte von Schulenburga o tom, že Rudá armáda se už brzy přidá k Německu v útoku na tuto zemi, tak, jak bylo domluveno. O šest dnů později pak Molotov nacistům blahopřál, když dostal falešnou zprávu o dobytí Varšavy. „Dostal jsem vaše hlášení o vstupu německých vojsk do Varšavy, prosím, předejte mé blahopřání a pozdravy německé říšské vládě.“

Sověti také poskytli Němcům rozhlasovou stanici v Minsku k navigování bombardérů Luftwaffe při útocích na polská města. Nacisté se dočkali svých komunistických kamarádů 17. září, kdy Rudá armáda zákeřně vpadla statečně bojujícím Polákům do zad. Posléze uspořádaly Wehrmacht a Rudá armáda 22. září společnou vojenskou přehlídku v Brestu a sám Stalin mluvil o nerozborném sovětsko-německém přátelství trvajícím na věky.

Pravdou sice je, že Velká Británie s Francií už 3. září 1939 vyhlásily válku Německu, avšak Polsku, se kterým měly uzavřené spojenectví, neposkytly účinnou pomoc. To bylo hanebné, nicméně po sovětském vpádu by byl jejich zákrok stejně zbytečný.

Ruští historici nejsou jednotní v tom, zda bylo připojení západní Ukrajiny a západního Běloruska k SSSR protiprávní. Někteří tvrdí, že Rusko si vzalo pouze to, co mu právem patřilo, jiní se však domnívají, že došlo k anexi. Shodují se však v jednom, připojení těchto oblastí k SSSR tamním obyvatelům štěstí nepřineslo a to samé platí i pro Pobaltí. Naopak, nastalo období krvavého rudého teroru. Státisíce Poláků, Ukrajinců, Bělorusů, Litevců, Lotyšů a Estonců byly sovětskými komunisty zavražděny, statisíce dalších deportovány ze svých domovů do nehostinných oblastí SSSR, kde se prakticky nedalo přežít. Je zajímavé, že mezi těmito násilně vysídlenými bylo i velké množství Židů. Pravda ti nebyli komunisty pronásledováni z rasových důvodů, jako od nacistů, ale kvůli tomu, že byli „buržousti“, tedy z třídních důvodů. V každém případě pak německým nacistům, kteří v roce 1941 vystřídali sovětské okupanty, rudí ušetřili práci. Ono, jestli vás zavraždí či deportují z rasových nebo třídních příčin, nakonec vyjde nastejno.

Teror, který na okupovaných územích rozpoutal Stalinův Sovětský svaz, byl srovnatelný s útlakem v režii nacistického Německa. Rudá a hnědá, to je stejná špína, stejný hnus.

Zdroje:

Dějiny Ruska 20. století – díl II, Andrej Zubov (editor), nakladatelství Argo, Praha 2015

Krvavé země, Timothy Snyder, Nakladatelství Paseka, Praha 2013

Černé země, Timothy Snyder, nakladatelství PROSTOR, Praha 2015

Rusko plné křížů, Alexandr Jakovlev, nakladatelství Doplněk, Brno 2008

Rudohnědá nemoc 20. století, Thierry Wolton, nakladatelství Volvox Globator, Praha 2003

